

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

• HVAR 8 DAG •

ILLUSTRERADT

MAGASIN

MOTALA. VETTERN MED HAMRAVIKEN. — FOTO. WALLGREN, MOTALA.

14:DE ÅRG.

DEN 3 AUGUSTI 1913.

N° 44.

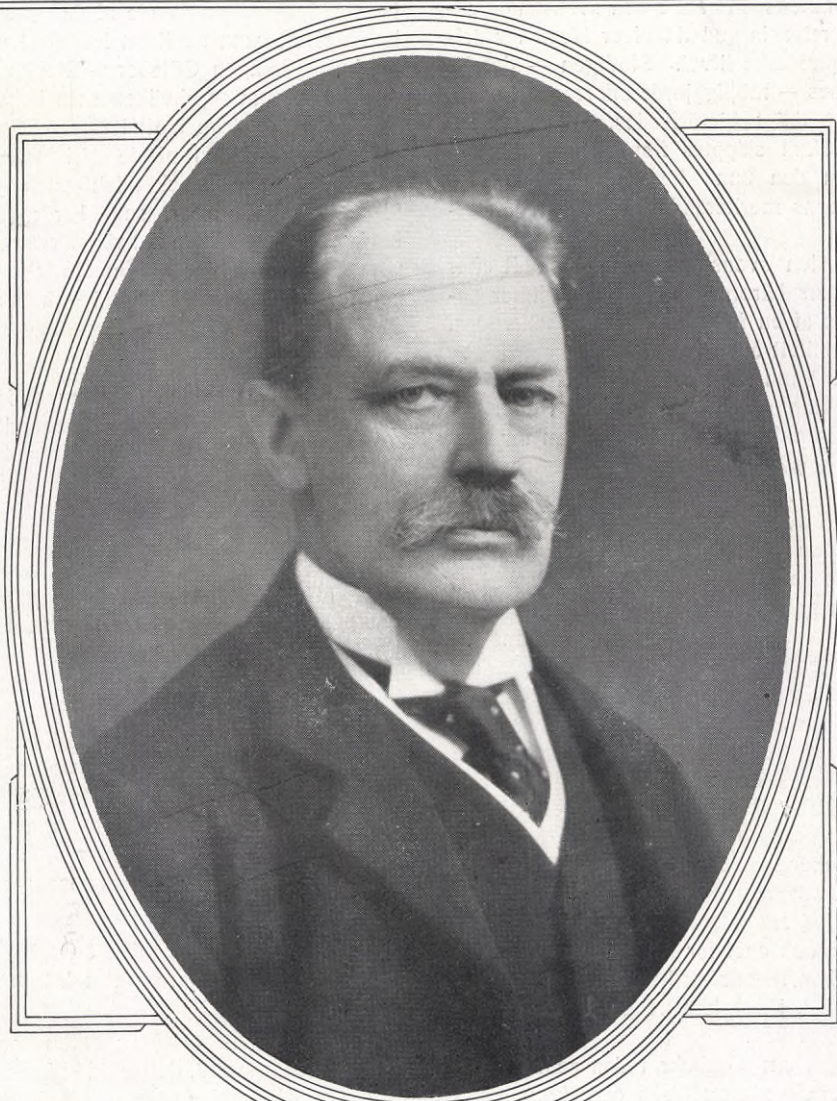

Foto. Flodin, Stockholm.

Kliche: Bengt Skjerveparre.

Richard Olsson

RICHARD OSSBAHR.

TILL PORTRÄTTET Å FÖREGÅENDE SIDA.

En närmare undersökning skulle säkerligen visa, att ingen samhällsklass skänkt vårt land ett större antal pliktrogna, nitiska och framgångsrika ledare på näringslivets område än officerskåren. För en yttlig betraktelse kan detta synas underligt, men i själva verket är det naturligt nog. Militäryrket är såsom knappt något annat ägnadt att utveckla egenskaper, som hos vårt folk på grund af lynnesanlag och väl äfven uppfostran äro relativt sällsynta, men för ledaren äfven inom jordbruket och industrien af högsta vikt: organisationsförmåga; den okuiliga energi, som ej vet af någon annan betydelse hos i vägen sig ställande hinder än att de böra öfvervinnas; till sist — och det är icke det minst viktiga — disciplin. Härtill är vidare att lägga, att före den allmänna värnpliktens införande den svenska officeren hade jämförelsevis god tid öfver äfven för deltagande i det praktiska lifvet. Slutligen — det får ingalunda förbises — möjliggjorde officersställningen, som ju relativt tidigt förvärfvades, att *ungdomen* för en gångs skull släpptes fram till själfständiga uppgifter, innan den ännu hunnit försjunka i de många tjänsteårens meriterande, men slöande slentrian.

I mån som den svenska armén särskildt efter 1892 och 1901 års härordningsreformer alltmer antagit karaktären af en folkhär har det emellertid af naturliga skäl blifvit allt sällsyntare, att den högre officeren tillika kunnat bli en det praktiska lifvets general. Undantag gifvas dock och till dem hör f. generaldirektören Richard Ossbahr, som för kort tid sedan var i tillfälle att fira sin sextioårsdag.

Richard Emanuel Ossbahr är född i Stockholm den 26 maj 1853 och son till bankosekreteraren C. Ossbahr och hans maka Mathilda Korsgren. Från början bestämde han sig för den militära banan och blef efter att ha genomgått krigsskolan på Karlberg redan 1872 vid blott 19 års ålder underlöjtnant vid Svea Artilleriregemente. Vid samma regemente avancerade han i vanlig ordning till löjtnant 1877 och till kapten 1886. Några år senare kallades han att tjänstgöra som artilleristabsofficer, hvarmed han tillbragte åren 1890—92. Två år senare vardt han kapten vid generalstabens och avancerade där till major 1895. Samma år utnämndes han till afdelningsschef vid generalstabens kommunikationsafdelning, hvarpå ytterligare tre år senare följde utnämning till öfverstelöjtnant (1898). År 1901 utnämndes han till öfverste och chef för Andra Svea Artilleriregemente, hvilken befattning han dock ej synnerligen länge behöll, i det han redan 1903 därifrån sökte och erhöll afsked.

Saken var den, att Ossbahr redan sedan länge ägnat sig åt hvarjehanda praktiska och ekonomiska värf, hvilka nu helt kräde hans tid. Så hade han

år 1890, då han ännu blott var kapten, mottagit ledamotskap i styrelsen för Härnösands enskilda banks afdelningskontor i hufvudstaden, där han snart utsågs till ordförande, och blef 1898 äfven medlem af bankens centralstyrelse. Efter afskedstagandet ägnade han sig helt åt dessa och liknande ekonomiska uppgifter och blef förste direktör för nämnda bankfilial. Bland öfriga förtroendeuppdrag af enskild natur, som nu tillfölo den ovanligt arbetssamme och energiske mannen, förtjänar nämnas, att han utsågs till revisor i ett af våra största och framgångsrikaste bolag, nämligen Separator, samt valdes till ledamot i styrelserna för Bergslagens och för Stockholm—Västerås—Bergslagens järnvägar. Härvid blef han satt i tillfälle att verksamt deltaga vid åstadkommande af de aftal och öfverenskommelser, som slutligen ledde till upprättandet af trafikförvaltningen Göteborg—Stockholm—Gäfle, en driftskoncentration, hvilken som bekant ledt till de bästa resultat icke blott i afseende på den ekonomiska afkastningen af de däri ingående järnvägsaktiebolagen, utan ock till högst betydande trafikfördelar för de orter, som beröras af denna vårt lands största enskilda järnvägsförvaltning. För närvarande är han vice ordförande icke blott i styrelsen för nämnda trafikförvaltning, utan ock i styrelsen för Stockholm—Västerås—Bergslagens nya järnvägsaktiebolag.

Mera som en episod i denna rastlösa verksamhet inföll Ossbahrs öfvertagande af generaldirektörskapet öfver postverket. Det vittnar emellertid högt om det ansende som skicklig administratör han förvärfvat sig att regeringens val föll just på honom, när det 1907 gällde att skaffa en efterträdare till den högt förtjänte von Krusenstierna. Meningarna blefvo snart häller icke hvarken bland allmänheten eller bland postverkets personal delade därom, att den därvid lyckats erhålla rätte mannen på rätta platsen. Tyvärr fick postverket emellertid icke länge behålla sin nye chef, i det han redan vid årsskiftet efterträdades af den afgående civilministern, nuvarande generalpostdirektören. Närmaste anledningen till hans afgång uppgafs vara sjuklighet, föranledd af öfveranstängning. Under sin korta tjänstetid hade han hos alla sina underordnade, såväl tjänstemän som betjänter, förstätt väcka absolut förtroende och stor tillgifvenhet.

Af utmärkelser, som tillfallit Ossbahr må särskildt nämnas, att han är ledamot af krigsvetenskapsakademien.

År 1892 ingick Ossbahr äktenskap med Cecilia Amalia Reuterswärd, dotter till hofmarskalken Patric Reuterswärd, den bekante politikern, och hans maka Stassa Rouget de St: Hermine.

Foto. Thorin, Åtvidaberg.

PRINCESSAN INGEBORG BESER ADELSNÄS TRÄDGÅRDSSKOLA under dir. Rosengrens ledning.

Kliché: Bengt SJÖVEERSPARRE.

Hertigparet af Västergötland gästade den 20 juli statsrådet och friherrinnan Adelswärd på Åtvidaberg

Lidköping, danstillställningar m. m. — På inbjudan af de närvarande finnarne beslöts att nästa möte skulle hållas i Finland.

och besökte därvid även Adelsnäs trädgårdsskola vid Vestantorp, hvars storartade blomsteranläggningar prinsessan Ingeborg under ledning af direktör K. Rosengren med lifligt intresse besåg.

*

Tredje nordiska student- och gymnasistmötet, som i dagarne hållits på Kinnekulle, räknade på öppningsdagen den 19 juli 269 deltagare, däraf 30 svenskar, 68 norskar, 146 danskar och 25 finnar. Programmet för de fem mötesdagarne, hvilka samtliga på ett synnerligen stämmingsfullt sätt inleddes med att på mötesplatsen de fyra nationernas flaggor hissades under unison sång, har upptagit föredrag af professor Montelius, rektor S. Lönborg, norske redaktören Nils Vogt, danske författaren Helge Rode m. fl. samt dessutom diskussioner, utflykter till Leckö, Husaby och

Foto. Ander, Lidköping.

TREDJE NORDISKA STUDENT- OCH GYMNASISTMÖTET PÅ KINNEKULLE. Hvarje morgon och afton hissades de deltagande nationernas flaggor under afsjungande af resp. nationalsång.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt SJÖVEERSPARRE, Skåns Gbg

L. W. SIDNER, vice amiral. Nyförordnad chef för marinstabén.

S. ANKARCRONA, kommandör, afgår som chef för marinstabén.

G. LAGERCRANTZ, nyttnämnd konteramiral och stationsbefälhafvare i Karlskrona.

Efter fotografi. Klitché: Bengt Sjöfversparre. AFTÄCKNINGEN AF RÖCKLINGEMONUMENTET PÅ GOTTLAND.

Inom det högre marinbefålet har i dagarna företagits en del utnämningar och förflyttningar hvilka tilldragit sig allmän uppmärksamhet och lifligt kommenterats i pressen. Vid extra konselj den 19 juli kar k. m:t utnämnd kommandören vid flottan *G. Lagercrantz* till konteramiral och samtidigt förordnat honom att fr. o. m. den 1 okt. vara befälhafvande amiral i Karlskrona fästning och stationsbefälhafvare vid flottans station i Karlskrona. K. m:t har vidare förordnat vice amiral *L. W. Sidner* att fr. o. m. den 1 okt. 1913 och tills vidare vara chef för marinstabén samt kommandör *S. Ankarcrona* att vara varischef vid flottans station i Karlskrona. De sålunda af k. m:t träffade dispositionerna skulle innebära att amiral *Sidner* som förut varit befälhafvande amiral i Karlskrona och

(Forts. å sid. 704)

Annaströmfotografi

11. 8 Da STOCKHOLMSFOTOGRAF. Klitché: Kem. A.-B. Bengt Sjöfversparre, Fh:m-Gl:z. SKOLFARTYGET BENJAMIN: Till sjöss och vid uppvisningen i Stockholm.

MODERN EROTIK,

FÖR HVAR 8 DAG AF ULLA LINDER.

MODÄRN EROTIK! sade hon med en röst full af ringaktning och ironi, medan hon lutade sig långt ut öfver verandaräcket och kastade små hvetebrödkulor åt de tre stora, blågrön-skiiftande påfågeln som, i medvetande om sina praktfulla och måleriska företeelser majestätiskt promenerade fram öfver gräsplanen upp mot husfasaden.

— Modärn erotik! Hoh! — Det skulle roa mig att höra det ämnet nagelfaras i en ahandling —

— O, Gud bevara oss! mumlade mannen med det guldgula pipskägget hastigt nerifrån sin korgstol och sina rökskyar. Vi ha väl nog af "vrövl" om den saken.

— Vrövl, ja! sade hon stridslustet. Men inte en saklig och objektiv behandling, så som ett akade miskt vetenskapligt ämne tages itu med. Jag menar inte att jag vill höra det drytas så, som mr. Bellac gör det hos Pailleron och *inte* som hr Rasmussen i "Camillo Cantori".

— Ni förstår väl, att jag med förtjusning skulle anmäla mig som opponent, tillfogade hon efter en paus och slängde en hvetebrödskola med kraft midt i pannan på den största påfågeln, som visserligen hajade till men sedan svalde och höll till godo. Modern erotik! Ordet — begreppet — det är "vrövl"! För det första är den erotiken inte modärn, och för det andra är den modärna erotiken inte erotik. — Himmel, lägg mig ett lämpligt kraftord på tungan, så att min vrede må upplösa sig i stillsamma ångor och fördunsta!

Just då kom det en frisk vindpust nerifrån parken som förde de långa påfågelsstjärtarna åt sidan med sådan kraft, att deras ägare ofrivilligt kommo ur sitt majestätiska lugn och trippade till några små struttande steg. Samma vindpust medförde också svalka till den lifliga damens heta panna och lågande ögon. Hon betraktade leende familjen på verandan och fortsatte en stund tyst att rulla hvetebrödkulor.

Sedan började hon igen med muntrare röst.

— Vill Ni höra ett litet reseäfväntyr jag hade — eller rättare sagdt ressällskap! — från Köpenhamn.

Jag hade tagit Qjedsjer—Warnemünde och inte Sassnitz eftersom jag i alla fall måste till Köpenhamn ett tag för en viss orsak skull nu på värsidan. Nå, ärendet därinne var snart utträttadt. Efter en dags uppehåll i huvudstaden vid Sundet var jag klar att fortsätta resan, och tog elfvabåten på förmiddagen för att i god tid på eftermiddagen hinna till mina vänner i Småland som väntat mig ända sedan förra sommaren.

Det var inte så särdeles många resande på båten. Påsk hade ju rätt nyligen varit med sin folkvandring öfver från Skåne till Köpenhamn för värmornas och sommarhattarnas skull. Jag promenerade hela tiden på däck, eftersom luften var så mild och vådret stilla, och under promenaden betraktade jag naturligtvis mina få medpassagerare, eftersom jag intet annat hade att företa mig.

Det var ett ungt par som intresserade mig särskildt. Jag kunde inte låta bli att följa dem med ögonen oupphörligt, och så gjorde jag upp för mig deras lefnadshistoria, lilla kärleksdyll och nuvarande omständigheter. De sågo bra ut båda. Han var smärt, rätt lång, med vackra, manliga drag, praktigt hållning, käck blick, mörkbruna, enligt sista dandy-modet stubbade mustacher och detta vissa något som kännetecknar den födde gentlemannen och militären.

Ty omissskänneligen var han militär.

Hon var mycket ljus, hvit i hyn, skär på kinderna, ljusblå i ögonen, smärt och fyllig på en gång, klädd med en diskret elegans, tailormade resdräkt, hypermodärn hatt, högklackade lackskor och så de där genomskinliga silkesstrumporna som äro så en vogue nu.

De sågo gränslöst kära ut båda två. Så där löjligt men betagande kära som i den första, obrutna, lifskraftiga ungdomens tid, då omgifningen blir som luft, och själfbehärskning en svår sak. Alla lade märke till dem — och smålogo i mjugg. Det syntes så tydligt, som om de burit sina vigselattester på ryggen, och de voro splittr nygifva, i smekmånadens hetaste kärleksrus.

Bakom den breda skorstenen funno de en smal liten bänk, där de kröpo ihop som ett par fågelungar. Hon med ansiktet upp mot hans hals. Nu var ju inte en tillstymmelse till sjögång, men det lär ju finnas de som ej tåla propellerdunkandet en gång och inte kunna åka på spårvagn utan att må illa. Till dem hörde väl unga frun.

En sneglände medlidsam blick skänktes de båda af hvarje förbivandrande passagerare, och så log man, ett litet spydigt, men öfverseende leende.

Jag tänkte mig att de voro danskar, möjligen schleswigare eller nordtyskar. Säkerligen hade brölloppet stått för någon dag sedan, och nu skulle de på bröllopsresa upp till Stockholm. "Stackars lilla fågelpar!" tänkte jag. De brydde sig inte ett tecken om att folk skrattade åt dem nu, men tids nog kom väl icke desto mindre den dagen, då kärleken svalnade af och miste sin fascinerande och förblindande glans. Och jag tyckte i mitt hjärta att de voro bra söta, där de sutto på sin lilla bänk bakom skorstenen.

Så förlorade jag dem ur sikte i landstigningens och tullbehandlingsens spännande ögonblick.

Här måste jag göra en bekännelse. Jag hade tyvärr under denna utländska resa lefvat öfver mina tillgångar. Ja, hade verkligen — mot min vana det försäkrar jag — så dåligt beräknat debet och kredit, att min reskassa nu, då jag hamnade på svensk botten, bara innehöll några fattiga kronor. Om jag haft något att förtulla, så hade det blifvit skandal. Emellertid hade jag begärt att få ett "rek" mig tillsändt till "Malmö p. r.". Men intet "rek" fanns att få ut i posthuset, dit jag strax begaf mig efter landstigningen. Situationen kändes en minut något pinsam, men därefter öfvervägde jag lugnt och passionsfritt, gick så resolut bort till järnvägsstationen, fram till luckan och begärde min biljett, till X station, tredje klass. Men då jag frågade efter priset, hörde jag själf att rösten lät rädd. Emellertid stämde det dess bättre ungefär med min portmonnäs innehåll, jag fick till och med 3 öre i behållning. Den tilltänkta middagen — jag hade att vänta ett par timmar på mitt tag, — fick naturligtvis inhäberas och tiden tillbringa med att "titta på stan" i stället. Sedan på taget hade jag ju inga utgifter. och stadsbudet vid framkomsten fick tagas på krita.

Då tiden var inne, steg jag alltså gladeligen in i min kupé, lycksalig öfver att det ingen öfvervikt blifvit.

Vid det ena fönstret sutto ett par välklädda, gråhåriga herrar midt emot hvarandra och samtalade halfhögt och ifrigt, framåtutade och med hufvudena tätt ihop. För öfrigt var kupén tom. Då slog jag mig ned vid det andra fönstret och gjorde mig hemmastadd där. Utrymmet var förträffligt, luften god, ressällskapet det hyggligaste och stillsammaste man kunde begära.

Ännu en passagerare kom till, innan vi lämnade Malmö, en lång, gråklädd dam med ett distingueradt utseende och en kappsäck som bar en hel del på-

klistrade brokiga lappar, runda, ovala och aflånga, skvallrande om långväga resor och många tullgränser. Hon satte sig på samma bänk som jag, och snart voro vi båda försjunkna hvar och en i sin medförda reslektyr.

Vid den första lilla station där tåget stannade, fick jag till min stora häpnad syn på den unge nygifte officern från köpenhamnsbåten. Han stod på perrongen — ensam — med sin resväska i handen, tydligt inväntande tåget.

— Hvar i alla dar har han gjort af lilla frun, tänkte jag med ett medlidsamt leende. Kors, så trist resan blir för honom!

Han hade emellertid stigit upp i närmaste vagn, och tåget fortsatte strax därefter åter sitt lopp. En stund senare, då vi snabbt ilade fram öfver de vida, svarta slätterna, uppenbarade han sig plötsligt — till min ytterligare häpnad — i dörren till min kupé, öfverskådade hastigt de få, stillsamma passagerarna, hviskade några ord öfver sin axel, steg därpå in och slog sig ned. Bakom honom kom — lilla frun trippande.

Nå, det var ju för väl! Jag blef nästan glad på hans vägnar. Men — tredje klass och nygifta! Det var ju sparsamt! Glädjande sparsamt! Ingalunda misstänkte jag någon slags mystifikation.

Men det dröjde inte länge förrän vårt unga par åter befann sig i samma ömma situation som på båten, hon hvilande i hans armar med sitt ansikte tryckt upp mot hans kind, och han hållande henne hårdt omslingrad med sin arm.

I min barndom hade vi därhemma en liten söt, mjuk, krithvit kissemissa, som var så odrägligt kelen, ville bara att man oupphörligt skulle ha henne i knät, klia henne bakom öronen och stryka henne öfver pålsen. Så länge hon var riktigt liten gjorde man det ju, men sedan blef hon för tröttsam och man och man måste med våld befria sig från henne.

Den här unga frun påminde slående starkt om den kissemissan.

Allt emellanåt lutade han sig ned mot henne, låtsades hviska något till henne, gud bevars!, men — kysste henne också, den göken, kysste henne midt för näsan på det främmande resällskapet.

Situationen var inte alls behaglig — för resällskapet.

Ha ni någonsin befunnit er så där midt framför — som man är det i en järnvägskupé — ett kärlekskrankt par som inte generat sig det ringaste? — Nej, det kan jag väl tro! Det händer väl ändå inte alltför ofta, hoppas jag.

Jag kastade en snabb blick på den distinguerade damen. Hon satt allvarlig och orörlig som en sfinx, men ett litet veck mellan ögonbrynen hade nu tillkommit och gaf henne ett afgjordt missbelåtet uttryck. De två männen i andra båset samtalande distraheradt, hade flyttat sig till samma soffa, med utsikt åt paret.

Jag satt och urskuldade de båda unga inför mig själf. Han såg verkligen så hyggelig ut. Och hon var söt. Litet täpig förstås, och dum antar jag. Men söt var hon. Och så voro de så unga. Och nygifta. Och *naturligtvis* var hon sjösjuk. Naturligtvis.

Hennes blomstrande hy motsade visserligen ostentativt denna min förmodan, men jag antog att hon snart skulle blekna af. Jag hade själf lidit sjösjukans alla kval. Så jag visste att man blir hänsynslös då.

Men officer var han förstas *inte*. För det första skulle en officer aldrig åkt på tredje klass. Och vidare skulle han säkert — — ändå inte — — visat en sådan brist på själfbehärskning. Eller tålt det hos sin hustru. Äfven om de voro nygifta.

Det kom in några nya passagerare efter hand. Hvilket ingalunda förändrade de rådande förhållandena. Den distinguerade hade bara flyttat sig in i andra båset, så att hon nu satt med ryggen åt "fågelparet".

Och tåget ilade framåt.

Emellertid hade jag gjort några upptäckter, rätt öfverraskande.

De där båda talade svenska, högsvenska.

Den unge mannen bar ring på venstra handen. Men den ringen var inte alls i stil med mannen för öfrigt. Jag vet ju hur up-to-date-vigseleringar ska se ut. Denna ringen var guldgul, platt, bred, sag ut just som en sådan där giktring de hade förr i världen.

Den unga damen hade också tagit af sig handskarna. Hon bar en precis likadan ring på sitt venstra ringfinger. Bara *en*.

Alltså voro de förlofvade!

Jag kan inte neka till, att jag blef litet ledsen vid den där upptäckten. "Hvad var det för en oförständig mamma tänkte jag, som gifvit sin lilla bortskämda flicka lof att resa ut så här på tu man hand? Och till Köpenhamn? — Tösen såg inte ut att kunna ta vara på sig ett tecken".

Hon suckade och stönade till och klämde sig än hårdare intill honom. — Nu kommer det! tänkte jag och drog omedvetet åt mig kappan. Jag vet ju, hur sjösjukan betar sig. Och så tog jag mod till mig.

— Vore det inte bättre, om fröken sutte framlänges? sade jag artigt och och mildt, — på den här bänken.

Paret ryckte till som stungna af en orm.

— Nej — nej visst inte, mumlade de båda i allt annat än vänlig ton.

— Men man mär alltid sämre af att åka baklänges, höll jag i mig, nu en nyans strängare.

— Man gör det, ja! Jo, det gör man! mumlade han barskt och slängde en ursinnig blick på mig. Men de flyttade sig inte ur fläcken.

Jag flyttade mig så långt jag kunde ifrån dem, ty skulle något hända — trots de fortfarande blomstrande kinderna — så ville jag åtminstone bra gärna såvera min klädning.

Men alltjämt rusade tåget framåt. Den unge mannen hade, då tidningspojken passerade, skafiat sig en tidning som han höll upp framför sig och flickan, och bakom tidningen smällde det oförtrutet.

— — Hvilken otrolig lättnad, då vid en station i norra Skåne, paret reste sig, iklädde sig respektive hattar och kappor, fattade resväskan och hvad annat de hade och lämnade tåget! Jag kunde ej underlåta att strax fälla ner så många fönster jag kom åt och sedan gå ut på den lilla perrongen och dra ett riktigt långt andetag, ett djupt fång frisk luft in i lungorna.

Jag kom just lagom att få se "fågelparet" bestiga ett annat tåg, med skylt till en närliggande garnisonsstad.

Då jag åter stod i kupédörren, såg den distinguerade upp på mig. — Gudskelof! sade hon med öfvertygelse. Di *kommer* väl inte tillbaka?

— Ahnej, smålog jag. Di for till Z —.

— Skamlöst uppförande! brast hon ut. Så tarligt och hänsynslöst! Man är väl ändå skyldig sina medpassagerare någon égard! — Undrar hvilka det var? Han såg ut som en militär —

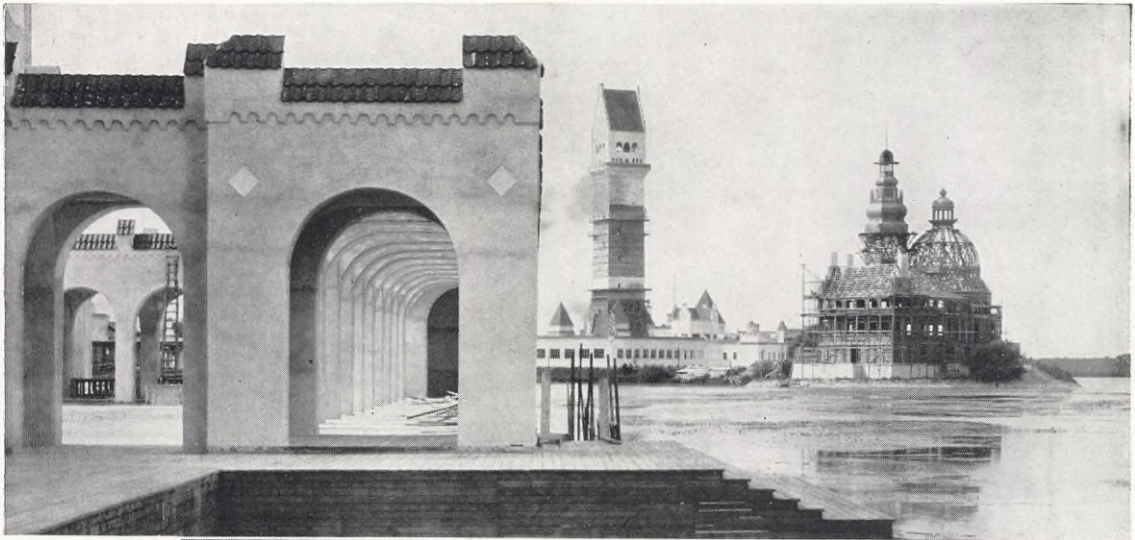
— Så föreföll det också mig. — Det var en riktig liten bortskämd och bortkelad familjeflicka, hans fästmo —

Då afbröt mig den gråklädda, djupt indignerad.

— Förlåt mig, men ingen "familjeflicka" om än så bortskämd bär sig åt så. — — Fästmo, ja! —

— De kunde — *borde* — ha löst första klass biljet, så kunde de fått vara ensamma.

Forts. å sid. 704.

Öfversta bilden:
T. V. EN DEL AF
KONSTHALLEN
MED UTSIKT ÖF-
VER SJÖARNE,
UTSIKTSTOR-
NET SAMT DET
S. K. KASTELLET

Mellersta bilden:
KONGRESSHAL-
LEN MED MAS-
KIN- OCH INDU-
STRIHALLARNE.

Nedersta bilden:
KONSTHALLEN.

Byggnadsar-
betet för *Bal-
tiska utställ-
ningen* i Malmö
till nästa år
pågår med all
kraft och —
såsom af när-
stående bilder
synes — närma
sig åtskilliga af
de ståtliga ut-
ställningsbygg-
naderna redan
sin fullbordan.

Efter i dagarne af hoffotograf RAHMN, Malmö, för H. S. D. tagna fotografier.

Konung Gustaf, som sedan den 22 juli ombord på "Drott" vistats vid Särö för någon tids rekreation, aflade den 26 juli ett besök i Marstrand och gaf därmed ökad glans åt den därstädes i samband med Göteborgsregattan anordnade stora vattenfesten. Konungen, som gjorde resan till Marstrand med "Drott", åtföljdes dit af arfursten och arfurstinnan af Sachsen-Meiningen, hvilka samtidigt med konungen ombord på lustyachten "Alberta" anlände till Särö i och för någon veckas vistelse där.

Omedelbart efter det "Drott" och "Alberta" vid 1/2 5-tiden förankrat på Marstrands redd infann sig en deputation, bestående af borgmästare von Zweigbergk m. fl. ombord och hälsade de höga gästerna välkomna till Marstrand. Något senare gick konungen i land, på kajen mottagen af nyssnämnda deputation samt damer ur badsocieteten, hvilka öfverräckte buketter.

Efter hälsningstal af borgmästare v. Zweigbergk begaf sig konungen med sina gäster, lifligt hyllad af den samlade storamänniskomassan till Lithanderska villan och följde från dess terrass med intresse de till festen hörande olika idrottstävlingarne. Sedan konungen äfven närvarit vid den i societetssalongen gifna balen återvände han vid 11-tiden ombord på "Drott", som kl. 5 påföljande morgon lättade ankar och satte kurs på Särö.

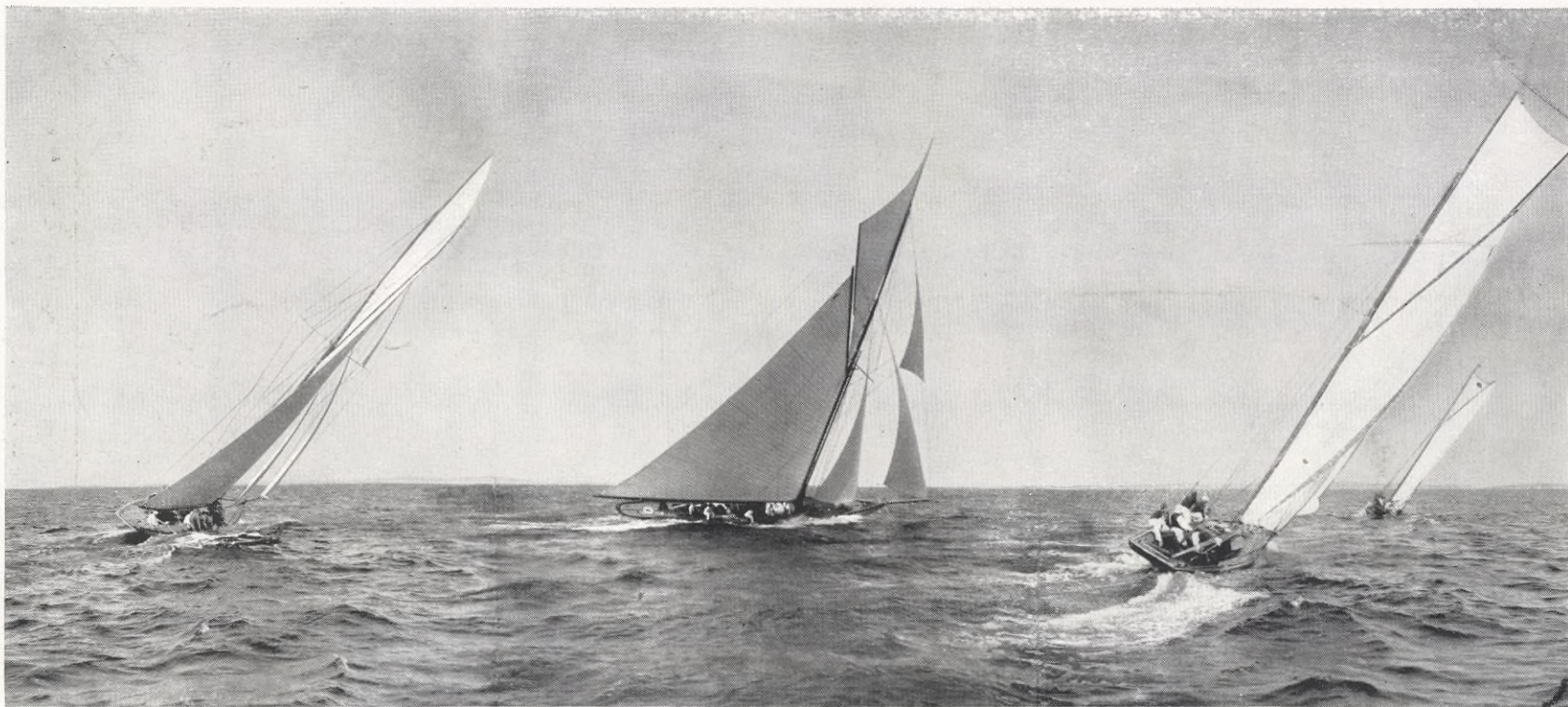
KONUNGEN MOTTAGES VID LANDSTIGNINGEN: Närmast H. M. synas de tyska furstliga gästerna, arrfurstparet af Sachsen-Meiningen.

Photo, Backlund, Göteborg.

FESTPLATSEN UNDER VATTENFESTEN.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Sjöfverparre, Stålm-Göb.

Foto, Backlund, Gullberg.

Från vänster: "SOPHIE ELISABETH", "MARISKA" OCH "MARGA" VID MARSTRAND.

Kitch: Emigt Sjöfregatta.

Den af S. S. Æolus och G. K. S. S. gemensamt anordnade Göteborgs-regattan, som pågått under dagarne den 20—27 juli, har gynnats af ett idealiskt väder med lagom vind för att båtarne i alla klasser skulle kunna göra sig fullt gällande. På de härliga banor, som Vestkusten erbjuder, hafva rorsmännen under dessa täflingar äfven fullt ut kunnat pröfva sina farkosters företräden i olika segellägen.

Det var en uppfriskande syn att se hur särskildt de tre stora 15-meters kryssarne "Mariska" ägare Carl Krüger, Göteborg, "Sophie Elisabeth" ägare L. Biermann, Tyskland, och "Isabel Alexandra" ägare E. Luttrupp, Tyskland, med de höga segelställen likt jättestora sjöfåglar bredde ut sina hvita vingar öfver hafvet, och ej mindre intressant var att följa de spännande täflingarne i 10-, 7- och 6-metersklasserna. Den lilla för året af bankir Nils Asp nybyggda "Kajsa" med Carl Hellström vid rodet vann genast allas sympatier och i det viktiga ögonblick när "Veb", "Kajsa" och "G. K. S. S. 1913" alldeles

inpå hvarandra rundade gul märkebat på Marstrands fjord, hoppades mången ärlig segelvän, att det gamla ordspråket "Blås Kajsa" skulle göra sig gällande och gifva vår svenska "Kajsa" en god körare.

De två af Göteborgs Segeljaktförening i år byggda 8-metarne hedrade sig båda, men den af Herbert Jacobson inköpte "Lars Kagg" visade dock i frisk vind sin öfverlägsenhet öfver "G. S. J. F." eller som den t. v. mera allmänt benämnes "Anker-ättan".

Vid Æolus' regattafäst på Långedrag öfverlämnades "Vingatornet" till konsul Fredr. Forsberg som med sin "Marga" tillvunnit sig detsamma, och "Trindelenkannen" eröfrades af direktör Carl Bruswitz och hans "Kitty". Många och dyrbara priser utdelades i öfrigt och i samband därmed skedde utlottningen af "G. K. S. S." 1913 årsbat, som synnerligen lyckligt hedrat sig under regattadagarne, förd af den erkänt skicklige segelsportsmannen Erik Wallerius.

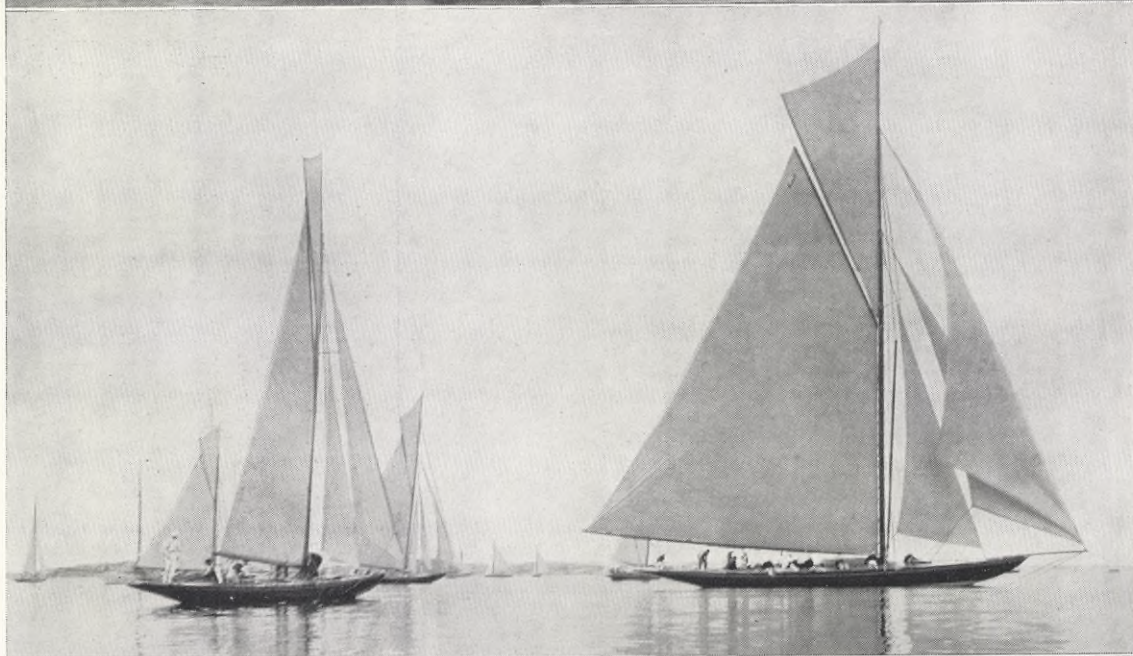

Foto. Backlund, Göteborg.

Kliche. Bengt Silfversparre

1. FÖRSTA STARTEN: T. v. SOPHIE ELISABETH därbredvid MARISKA; n:r 6 MARGA. 2. T. v. GÖTEBORGS SEGELJAKTFÖRENING eller den s. k. ANKER-ÄTTAN. N:r 3 ISABEL ALEXANDRA. 3. FJÄRDE STARTEN: I midten synes prisdomarjartyet, herr D. Broströms ångyacht, Valkyrian.

Foto. Ewald, Herrljunga.
KALMAR DOM-
KYRKA.

Kliché: Bengt Sjöversparre.
VÄXJO DOM-
KYRKA.

KALMAR OCH VÄXJÖ STIFTS SAMMANSLAGNING. Text å sid. 701.

Sveriges lokman-
naförbunds rekrea-
tionshem på Särö
invigdes den 22 juli
i närvaro af ett
stort antal lokmän
från skilda delar
af landet. Invig-
ningstalet hölls af
landshöfdingen A.
Asker.

Det synnerligen
vackert belägna,
präktigt inredda
hemmet, hvilket
har plats för ett
30-tal pensionärer,
har i uppförande
dragit en kostnad
af närmare 40,000
kronor. Den till
7,500 kr. värderade
tomten har som
gåva erhållits af
dir. H. L. Ygberg
i Göteborg.

Den 29 juli in-
viges Garphytte

Foto Francis, Göteborg.

Kliché: Bengt Sjöversparre.

SVERIGES LOKOMOTIVMANNAFÖRB. NYINVIGDA REKREATIONSHEM PÅ SÄRÖ.

sanatorium, upp-
rättadt på dåva-
rande landshöfding-
gen Th. Nord-
ströms initiativ af
Örebro läns lands-
ting för vården af
tuberkulösa sjuka.

Beläget å slutt-
ningen af Kilsber-
gen och omgifvet
af rik barr- och
löftradsvegetation
reser sig det präk-
tiga sjukhuskom-
plexet, hvars män-
ga byggnader upp-
förts efter ritningar
af stadsarkitekten
i Örebro Magnus
Dahländer.

Läget är det bä-
sta tänkbara och
de tidsenligaste
anordningar äro
vidtagna. Utsikten
öfver den vida ne-
rikesslätten är hän-
förande.

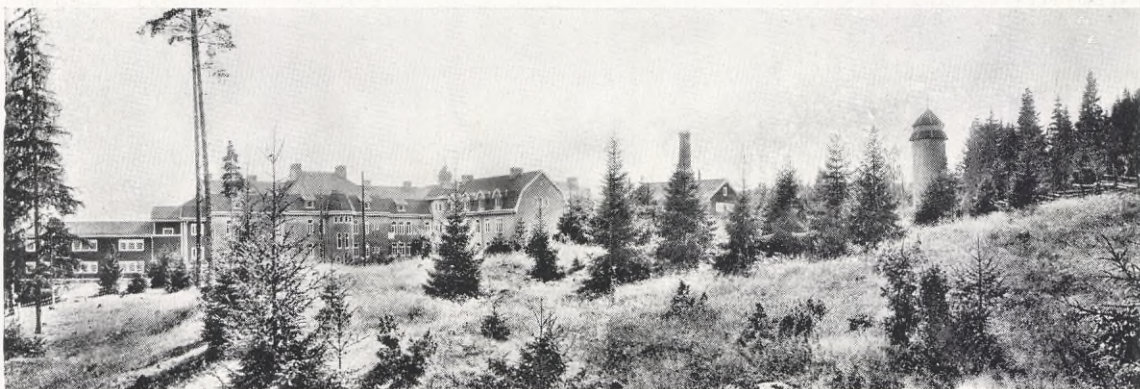

Foto Lindskog, Örebro.

GARPHYTTE NYINVIGDA SANATORIUM.

Kliché: Rem. A.-B. Bengt Sjöversparre, Sthlm.-Gbg.

Foto. Karlson, Karlskrona.

SKYFALL I KARLSKRONA: Hoglandsparken och Kungsgatan under vatten.

Klicka: Bengt Sjöversperra

Karlskrona och näjden däromkring hemsöktes den 25 juli af ett våldsamt åskväder, åtföljdt af ett skyfallslignande regn, hvilket utan afbrott öste ner i vid pass tre kvarts timma. Afloppsledningarne i Karlskrona, hvilka inom kort på sina ställen tilltäpptes af nedströmmande sand, kunde icke mottaga det oerhörda vattenflödet, hvilket i stället sökte sig väg till stadens lägre liggande delar som öfversvämmades. Hoglands park stod under vatten likaså en mängd gator.

Under rådande häftigt åskväder den 25 juli antändes det stora, år 1911 uppförda kolhuset vid Guldsmedshyttan af blixten och nedbrann jämte det däri förvarade ofantliga kolförrådet. De från Örebro och Grängesberg till brandplatsen utsända ångsprutorna förmådde ingenting uträtta. Den brunna byggnaden var försäkrad för 90,000 kr. och kollagret för 250,000 kr.

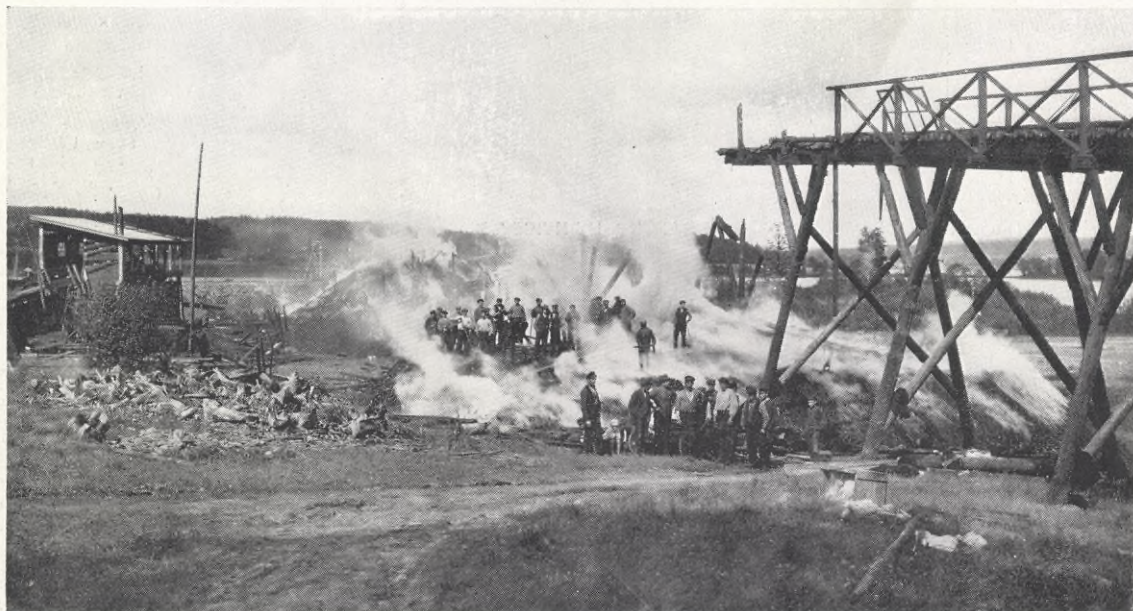

Foto. Michelson, Lindesberg.

BRANDEN I GULDSMEDSHYTTAN.

Klicka: Bengt Sjöversperra

Den finska idrotten har under de senaste åren varit stadd i rask frammarsch. Vi erinra oss huru lysande finska brottare och idrottsmän representerade sin lilla nation vid de Olympiska spelen i Stockholm. Inom den fria idrotten är det i synnerhet kastöfningarna som finnarne gjort till sin specialitet. De finska spjutkastarne hafva vid upprepade tillfällen låtit vår egen mästare Lemming smaka nederlagets bitterhet och i diskuskastning, den vackraste af alla kastöfningar, kunna de ställa upp flere virtuoser öfverlägsna våra bästa män.

Efter fotograf.

Illustration: Bengt Sjöversparre.

E. NIKLANDER, f. n. Finlands främste diskuskastare. Satte nyligen ett fenomenalt världsrekord med 90,13 m.

De diskuskastare som mest låtit höra tala om sig äro den jättelike finske studenten Taipale och vår hjälte för dagen, E. Niklander, som den 20 juli vann finskt mästerskap å diskus med sammanlagdt 90,13 m. (45,57 + 44,56), en nästan vidunderlig prestation utgörande ett nytt världsrekord, som väl torde få stå orubbadt en tid framåt. Som jämförelse må nämnas att Taipale segrade vid Olympiska spelen med 82,86.

Niklanders gamle konkurrent, nyssnämnde Taipale, synes emellertid ej heller hafva legat af sig. Vid täflingar i Magdeburg den 20 juli gjorde han ett högerhandskast på 47,85, alltså betydligt bättre än Niklander, hvars styrka ligger i venster hand.

G. Å.

* * *
Norska 4-mastade järnskeppet "Pegasus", Larvik, som i julas under snöstorm rände upp på ett

undervattensskäri Ålands haf, inbogerades flytande på sin 1,200 stf. träläst till Furusunds slip. Sedan lossningen af lasten, som slumpats bort till England, med otroligt besvär blifvit verkställd, har nedskrotningen af fartyget tagit sin början för ett par norrländska järnbruks räkning. Efter 5 skott om sammanlagdt 1,500 kg. dynamit företedde det för så ståtliga fartyget en sorglig anblick.

Till illustr. å sid. 699.

Vexiö och Kalmar stift förenas. Den af statsmakterna för några år sedan beslutade samman slagningen af Vexiö och Kalmar stift kommer nu inom den närmaste framtiden att träda i verket sedan biskop Tottie i Kalmar afgått med döden. Enligt riksdagsbeslutet skulle allt förbli vid det gamla, så länge de nuvarande biskoparne öfver de båda stiftens förblifve i lifvet, men efter enderas frånfälle skulle båda stiftens förening omedelbart sättas i verket och ledningen af det hela öfvertagas af den efterlevande biskopen. Det blir således den älderstigne biskop Lindström i Vexiö, som efter sin yngre ämbetsbroders bortgång äfven kommer att öfvertaga stiftsstyrelsen inom det numera upphörda Kalmar stift.

Kalmar domkyrka, som sålunda kommer att upphöra såsom stiftskyrka, uppfördes 1660—99 efter ritning af Nic. Tessin d. ä. Kyrkan, som är en af vårt lands vackraste kyrkobyggnader, är f. n. föremål för en genomgripande restauration. Säggen berättar, att grunden till Vexiö domkyrka är lagd af ingen mindre än "Smålands apostel" S:t Sigfrid. S:t Sigfridskyrkan, som domkyrkan äfven benämnas, restaurerades 1849—52 af K. G. Brunius.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Sjöversparre, Sthlm.—Gbg.

STRANDADE NORSKA JÄRNSKEPPET "PEGASUS", före och efter sprängning med dynamit.

Efter fotograf.

Kittö: Kem. A.-B. Bengt Silfversparre, Sthlm.-Gbg.

HERR OCH FRU CARL BARCKLIND EFTER VIGSELN I LANNASKEDE DEN 22 JULI.

I Lannaskede gamla ödekyrka sammanvigdes den 22 juli skådespelaren vid Svenska teatern C. Barcklind och operettsångerskan fru Hilma Mattson, dotter till framlidne antikvitetshandlaren Mattson i Stockholm. Brudparet har under sommaren vistats som badgäster vid Lannaskede brunn.

* * *

Svenska tobakshandlarnes riksförbund har den 20—22 juli hållit sitt sjätte årsmöte i Stockholm. Till styrelseledamöter för året valdes hr Fredrik

Ljungblad, Stockholm, ordf.; hr Reimer, Malmö, v. ordf.; samt hrr Klussmann och Lilja.

* * *

Till illustr. å sid. 692.

Söndagen den 20 juli aftäcktes ett monument på Röcklingebacke i Lärbro, Gottland, till minne af den seger gutarne år 1313 där vunno öfver sveakonungen Birger Magnusson, som med vapenmakt ville tilltvinga sig olaglig skatt. Aftäckningen förrättades af ättiofyrårige förre landstingsmannen O. L. Björkegren från Angelbos, samma gård från hvilken den bondehöfding var, som afgjorde striden mot Birger. Stenen har tillkommit på initiativ af Bungemuseets skapare folkskollärare Th. Erlandsson, Bunge.

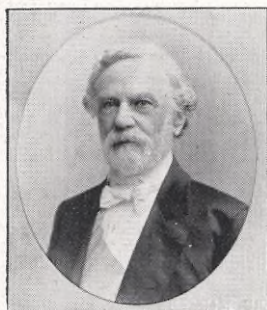

7. 8 Da STOCKHOLMSFOTOGRAF.

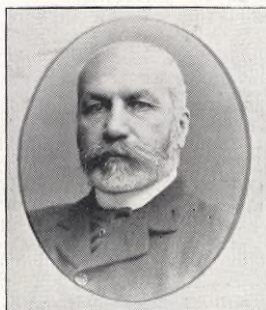
SVENSKA TOBAKSHÄNDLARNES RIKSFÖRBUND. Vi namnteckna från v. t. h.: herrar Reimer, ordf., Malmö; Ljungblad, Stockholm, (nya förb.-ordf.); Frkn Sahlberg, Stockholm; herrar Sällström, Stockholm; Theander, Göteborg; Nordström, Stockholm, (stående); Clemensson, Malmö, (stående); Lenborg, Borås; Strandqvist, Helsingborg; Jönsson, Göteborg; Nätterström, Helsingborg; Hasselqvist, Stockholm; Nilsson, Stockholm; Svensson, Helsingborg; Klussmann, sekr., Stockholm.

Kittö: Kem. A.-B. Bengt Silfversparre, Sthlm.-Gbg.

* Data å nästa sida.

P. J. VON EHRENHEIM.
F. d. Statsråd. — Stockholm.
90 år 4 Aug.*

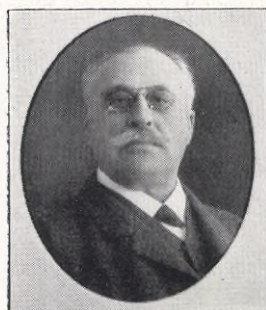
C. BRATT.
F. d. Major. — Seffle.
75 år 1 Aug.*

F. A. VON SCHEELE.
Professor. — Stockholm.
60 år 31 Juli.*

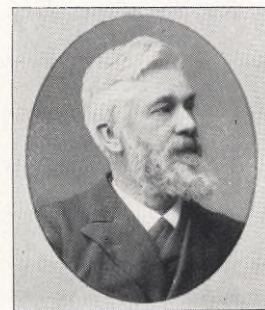
R. L. TRAFVENFELT.
Regementsläkare. — Umeå.
60 år 15 Juli.*

E. A. BERGDAHL.
Borgmästare. — Piteå.
65 år 26 Juli.*

E. A. JÄDERÉN
Marintendent af 1:sta gr.
Stockholm. — 60 år 27 Juli.

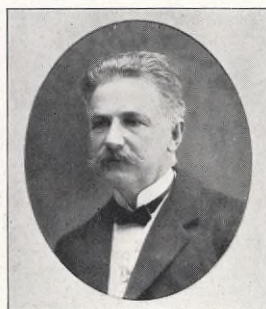
C. A. FAHLCRANTZ.
Läroverksadjunkt. — Stockholm.
60 år 28 Juli.

S. A. KROOK.
Kronolänsman. — Broby.
50 år 19 Juli.*

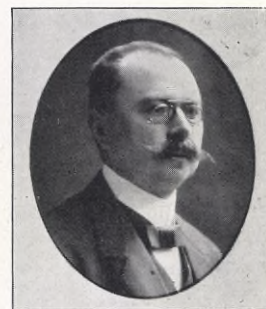
H. J. GUSSING.
Bankdirektör. — Ystad.
65 år 31 Juli.*

M. MOLANDER.
Fabrikör. — Gudarp.
60 år 22 Juli.*

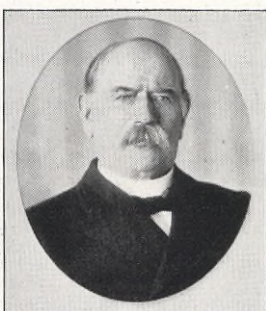
G. W. BACHMAN.
Bankdirektör. — Sundsvall.
50 år 26 Juli.*

S. O. EKSTRAND.
Bankdirektör. — Visby.
50 år 17 Juli.*

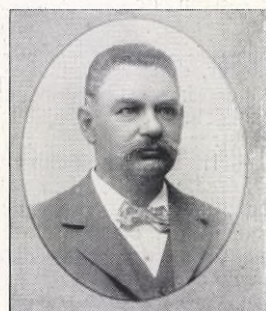
E. M. UNGER.
Häradshöfding. — Stockholm.
F. 32. † 26 Juli.*

A. T. KUMLÉN †.
Hofintendent. — Stockholm.
F. 33. † 21 Juli.*

A. ÅSTRAND †.
Kontr.-pr. Kyrkoh. — Norra
Möckleby. F. 58. † 25 Juli.*

A. R. G. GÖRANSON †.
Kronolänsman. — Grästorp.
F. 60. † 22 Juli.*

PEHR VON EHRENHEIM. Stud.-ex. 39, jur. kand. 46, v. häradshöfd. 50, led. af Ridd. o. adeln 50—51 o. fr. 56. kons. statsråd 66—70, led. af Riksd. F. K. 67—02, vice talman 79—91, talman 91—95; fullmäktig i Riksbanken 72—96, v. ordf. 74—85, 86—90, vald ordf. 85—86, 90—96, af konföroorden 97—06; universitetskansler 88—98. Jur. hedersdr. i Upsala 93, led. af Sv. akad. 97, hedersled. af Landtbr.-akad. 01, dess dir. 78—01, hedersled. af Vitt.-hist. o. ant. akad. 91. Ridd. o. komm. af K. Mts O. Biografi o. helsidesportr. i arg. II: 38.

CHRISTIAN BRATT. U-löjtn. v. Verml. fältj.-reg. 60, kapt. 80, maj. i arm. o. atsk. 89. Ordf. i Sefille köp. komm.-styr. 04—10, v. ordf. i Verml. hush.-sällsk. 1900—06, dess hedersled. sistn. år, v. ordf. i Näs vägstyr. sedan 07.

FRANS VON SCHÉELE. Stud.-ex. 73, fil. dr. 85, docent i estetik s. å., i prakt. fil. 87, förestånd. f. teoret. profiäkurs sedan 99, professors n. h. o. v. ordf. i de folkskoleinsp. i Stockholm sedan 05. Biografi o. helsidesportr. i arg. VIII: 44.

LUDVIG TRAFVENFELT. Stud.-ex. 73, med. lic. 92, uppb. läk. å ka-nonbit. Svensksund u. vinterexp. 92—93 o. 93—94, bat.-läk. v. Vestern.-reg. 95—02, reg.-läk. v. Norrl. drag.-reg. sedan 02.

ARVID BERGDÄHL. Stud.-ex. 71, hofr.-ex. 78, e. o. not. i Sv. hofr. s. å., v. häradshöfd. 80, borgmästare i Piteå sedan 85. V. ordf. i direktionen öfver Piteå hospital o. åstl.

SVEN KROOK. Kronoläms.-ex. 84, kr.-länsman i Verums distr. 93, i Broby distr. 96. Ordf. o. omb.-man i Ö. Göinge lds. sparbank, rättens omb.-man v. konkurser i häradet.

HJALMAR GUSSING. Deleg. i a.-b. Gussing, Pehrson & Co. och a.-b. Carl Engström i Ystad. Led. af stadsfullmäktige 96—11, drätselkamm. 83, v. ordf. 02—12; hamndir. 84, v. ordf. i Spritbol. 0.—12, led. i Planter.-styr.

styr.-led. o. hufvudman i Sparbanken, kassadir. i Skånes ensk. banks af-d-kontor 97, cheissuppl. 04; ordf. i Skån. städ. brandförsäkr. i Lösöre, v. ordf. i Klosterkomm. 07—12, v. ordf. i Ystads pastorats komm. 1900.

MÅRTEN MOLANDER. Fabrikör, eger egendomen Gudarp Byn i Tra-nemo; inneh. ett flertal kommunala uppdrag. Verkst. direktör i a.-b. Gö-teborgs handelsbanks af-d-kontor i Tranemo.

WERNER BACHMAN. Stud.-ex. 83, aig. fr. Göteborgs handelsinst. 84, i Riksbankens tjänst 85, ord. tj. man i l:a gr. 89, i 2:a gr. 99, verkst. styr.-led. i Sandsvall sedan 1911.

SVEN EKSTRAND. Stud.-ex. 89, tf. bokhållare o. registrator i Riks-banken 93, kamrer i Hallstada 01, verkst. styr.-led. v. Riksbankens af-d-kontor i Visby sedan 11.

MAGNUS UNGER †. Stud.-ex. 52, hofr.-ex. 56, v. häradshöfd. 62, häradshöjding i Nora doms 75—01. Led. af Riksd. F. K. 85—08, hela tiden led. af Konstitutionsutsk.; fullmäktig i Riksgäldskontoret 1900—04.

AXEL KUMLIEN †. Aig. fr. Chalm. läroanst. 53, stud. v. tekn. byggn sk. i Braunschweig 56—58, anst. v. stat. jernv. ark.-kont. 60—72, privat ark.-itekt i Stockholm sistn. år, ark. i medic. styr. 77—10, höfintendent 87, led. af Stockholms stads byggn.-nämnd 86—06. Hänvisa till biografi och hells.-portr. i arg. XIV: 27.

ALBERT ÅSTRAND †. Stud.-ex. 78, prestex. 84, prestv. s. å., kyrko-herde i Norra Möckleby sedan 97, kontr.-prost 09.

GEORG GÖRANSON †. Kronoläms.-ex. 83, kr.-länsman i Åse hd. 96; ordf. i Gråstorps municipal styr., kontr. i Skarab. ensk. banks kontor i Gråstorp

(Forts. fr. sid. 694.)

— Jo, naturligtvis!

Jag satt och funderade på de där båda under återstoden af resan, började nu intuitivt ana en mystifikation. Det kunde varit lustigt nog att déchiffrera den här gåtan. Dock — på det hela taget var det mig rätt likgiltigt. Jag var bara glad att ha sluppit resällskapet.

Nå, en déchiffrering fick jag verkligen. — I förra veckan.

Ni vet, jag besökte då mina vänner majorens däre-nere i den skånska garnisonsstaden. En afton gingo vi till stadens nyaste, nyligen öppnade, och elegantaste restaurations- och nöjesetablissemang. Vi hörde musik, sågo på "sociétèn" och sutto och språkade i all gemytlighet öfver vårt kaffe och li-kör. Då — upptäcker jag plötsligt borta vid ett hörnbord min reskamrat från Köpenhamn. Han var, tillika med en flock unga män som omgaf honom, klädd i uniform och såg bättre ut än någonsin. Manlig, käck, distinguerad, nu fullständigt utan det där flabbiga uttrycket som följde med förälskelsen.

Jag vände mig halft om mot majoren och öpp-nade munnen till en fråga, men teg plötsligt. Den unge mannens ögon hade mött mina tvärs igenom rökskyarna. Han hade rodnat häftigt, ända upp till härästet.

— Det skulle roa mig att se, om han bar den där ringen — giktringen — i dag med, tänkte jag.

Då vi skulle gå, höll jag på att stöta ihop med en liten vippande uppsasserska som kom susande med en kaffebricka. Och — nu hade jag hela my-stifikationen klar. — Giktringarna, tredjeklassen, sjösjukan och hela alltet — ty, vänner, det var "unga frun".

Nå, är nu det där modern erotik? — Nej, säger jag er, den är gammal som gatan! Fast man försöker förgyilla den med en grann etikett som hvar-ken delinkventerna själva eller någon annan i grun-den tror på. Och det är inte erotik —

— Hå nej! sade den gulskägge och skar lugnt sin tredje cigarr. Det vill minsann ingen påstå hel-ler, min bästa! Okynne är det. Och ett okynne som ödelägger och förstör båda parterna.

Då teg den lifliga damen och stirrade i häpnad på mannen med det gula pipskäppet. Hon hade ju läst hans böcker. —

(Forts. fr. sid. 692.)

i denna sin befattning efterträdes af hittillsvarande varfschefen därstädes G. Lagercrantz öfvertager pos-ten som marininstabschef efter kommandör Ankar-crona, som i sin ordning inträder som varfschef i Karlskrona efter amiral Lagercrantz.

Chefen för marininstaben, kommandör S. Ankar-crona har emellertid, omedelbart efter den af rege-ringen beslutade förflyttningen, till konungen ingivit sin afskedsansökan. Ansökningshandlingen saknar i öfverensstämmelse med reglementets föreskrift motivering.

Kommandör S. Ankar-crona, som är född 1861, blef underlöjtnant vid flottan 1879, löjtnant 1883, kapten 1889, kommandörkapten 1900 och kommen-dör 1907. Åren 1885—1889 var han i fransk ör-logstjänst. Kommandör A., som tidigare tjänstgjort i flottans stab som chef för mobiliserings- och sta-tistiska afdelningen, har sedan 1911 varit chef för marininstaben.

Skolfartyget "Benjamin". Utrustad af Sjöman-na-sällskapet i Göteborg, är nu briggen Benjamin ute på sin tredje sommarexpedition med 35 unga sjömans-ämnen som här få sin första utbildning. Ombord på "Benjamin" — förankrad å Ryssviken utanför Stockholm — gafs i dagarna en lyckad uppvisning i närvaro af öfverståthållaren, inspektören för rikets navigationsskolor, Kasell, Stockholms stads hamn-kapten m. fl. "Benjamin" är nu på väg till norr-ländska hamnar hvarifrån kursen ställes på Göte-borg. Fartygets chef är sjökapten Olof Traung, Upsala.

INNEHÅLL

F. Generaldirektören R. E. Ossbahr (biografi och helsidespor-trätt). — Konung Gustaf i Marstrand. — Hertigparet af Vester-götalund besöker Ävidaberg. — Märkliga utnämningar inom flot-tan. — Bilder från Baltiska utställningen. — Göteborgsregattan. — Aftekt minnesmärke. — Nordiska student- och gymnasistmö- tet på Kinnekulle. — Svenska tobakshandlarnes riksförbunds års-möte i Stockholm. — Skolskeppet "Benjamin". — Garphyttans sanatorium. — Sammanslagningen af Kalmar och Vexjö stift. — Lokmännens rekreationshem på Särö. — Övader öfver Karls-krona. — Eldsvåda vid Guldsmedshyttan. — Brudparet Barck-lind. — Sport. — Strandadt fartyg spränges i luften. — Veckans porträttgalleri. — Modern erotik. Ber. af Ulla Linder

Eftertryck af text eller illustrationer i HVAR 8 DAG utan särskildt medgifvande förbjudes vid laga påfölja.